

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio Decalogi Duabus distincta partibus

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Caput Nonum. Discussio duo dicta Caramuelis in materia luxuriæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

casio odij. Ratio est, quia ornatus iste solum remotè ad malum provocat, ergo non tenetur ab eo abstinere, ne alij peccent: alioqui perpetuo abstinere deberet (cum illa occasio sit perpetua & universalis) quod nimis grave esset humanæ conditioni. Sufficit igitur, ut ei peccatum proximi displiceat, & illius salutem non contemnat. Et confirmatur, quia quod illi peccent, ex eorum provenit malitia, non ex conditione ornatus: sicut enim circa hanc peccant, ita etiam circa alias eximie pulchritudinis: atqui, id, quod ex aliorum malitia provenit, non tenemur cum tanto gravamine nostro impedire. Secus, si aliquo *gg.* casu ad breve solum tempus ob peculiare periculum alicujus abstinendum esset: tunc enim charitas postularet, ut pro eo tempore talem ornatum superfluum omittam, ne proximus, qui alioquin putatur non peccaturus, inde peccandi occasionem habeat.

gg. Hanc limitationem non ponit Diana p. 2. sr. 15. ref. 36. etiam si ornatus sit superfluus & maximus, modo sit secundum morem patrie, & de se non sit quasi provocativus ad malum.

Hæc Lessius, qui etiam n. 114. notat, ornatum seu usum vestis alieni sexus, non esse intrinsecè malum; unde ob causam justam fieri posse, v. g. si a lia desit, si opus sit, se occultare ab hoste, si fiant representationes &c. Ex levitate id facere, esse solum veniale, ju- re fateatur.

Vide denique superius, g ubi notavi rationem, cur non liceat puellæ,

se ornatum in conspectum amarij con- sulto dare, ut conspiciatur.

g. *Sup. l. 5. c. 1. §. 4. n. 27.*

!CAPVT NONVM.

Discussio duo dicta Caramuelis in ma- teria luxuria.

De tertio dicto vide lib. 10. c. 7.

1. **P**rimum dictum a est hujus- modi. Infero, peccantem cum virgine sodomice, primò, non teneri dicere, illam esse virginem: ita Diana, de circumstantijs aggravantibus, ref. 17. Secundò, imò neque teneri exponere, se sodomitam habuisse cum muliere, ut ipse docet Diana ibid; ref. 2. & Bonac. de matrim. q. 4. p. 11. nu. 9. Ratio est, quia sodomia cum muliere, aut cum viro, solum differunt in genere entis, non in genere moris, non secus, ac furari aurum, aut argentum; frangere jejunium pane, vel piscibus. Hæc ille.

a. *Caram. in Reg. 5. Ben. n. 7073.*

Ex his primum approbo, ut approbavi superius e. 9. 1. nu. 2. Secundum approbare non possum, sicuti nec superius approbavi e. 5. §. 3. n. 1. Ratio est duplex: prima, quia falsum est, non differre in genere moris; nam, ut ibidem dixi, perfecta sodomia, quæ est cum viro, procedit ex affectu ad indebitum sexum: quæ vero cum muliere, non est ad indebitum sexum, sed licet ad debitum, tamen ad partem innaturalem: quæ duo certè quilibet bene moratus non potest negare, in genere moris differre: non sic, furari.

furari aurum vel argentum, frangere & subtrahit ordinem furti ad mœchi-
 jejunium pane vel piscibus; imo in am: dubitas, utrum sufficienter se
 bestialitate congruere cum mare vel explicuerit? Respondeo affirmativè:
 femina: quia hæc semper sunt ex eo- ita etiam Diana in tract. de circumst.
 dem moraliter affectu ad divitias, ad agg. ref. 23 ubi citat & sequitur alios
 comeestionem, ad bestiam. Secundo, Authores. Ratio est manifesta, quia
 quia nimis est falsum, hanc opinio- licet illud furtum habeat malitiam
 nem doceri à Bonacina; imo fortasse fornicationis, non tamen habet malitiã
 etiam nec à Diana. Verumque profe- fornicationis distinctam à malitia finis
 ro. Bonacina nu. 9. citato à Caramu- in genere luxuriæ: & ideo penitens ex-
 ele. solum loquitur de primo, quod plicuit omnes circumstantias mutan-
 ego approbavi: 22 de secundo, non ibi tes speciem: omisit unius circumstan-
 loquitur, sed paulo ante, nempe tiz aggravantem extensionem in ea-
 nu. 7. ubi his verbis meam sententiam dem specie, quam non tenebatur ex-
 firmat, reprobat illam Caramuelis. plicare. Hæc ille.

Hinc colligi potest, (inquit) expli- c Caram. in Reg. 3. Benedict. num.
 canda esse in confessione personam, 1050.

cum qua perpetrata sit sodomia, vide- 5. Sanè fateor, hunc explicuisse o-
 licet utrum habita sit à masculo cum mnes circumstantias mutantes speci-
 masculo. Quid clarius? em: sed ajo, plus nimio excessisse;

b Bon. de mat. q. 4. p. 11. nu. 7. in addidit enim duas individuaciones
 Edit. Von. 1639.

3. Diana l. c. sic habet. Sufficit di- peccati, quas ipse non commisit, & ideo
 cere, peccavi in sodomia, (sive cum mendax fuit in confessione, sane in re
 mare, sive cum femina) toties; gravi, ad confessionem pertinente, quia
 in bestialitate, quater, &c. Et ita pu- numerus peccatorum, quando exactè
 blicè docuit hic Panorani, qui- scitur, debet exactè, ut omnes faten-
 dam Theologus Societat. Iesu, licet tur, ad confessionem deferri. Cum e-
 Tannerus (quod mihi magis placet) nim audit Confessarius: *Furatus semel*
 contrarium doceat, quoad sodomi- *sum, & deinde, machatus semel sum,*
 am, & ante illum Granadus. Hæc Di- nonne duo numero peccata te commi-
 ana. Notas illud? (quod mihi magis- sisse ex tuis verbis intelligit? Tu ta-
 placet) quoad Theologum autem men unum numero peccatum patra-
 prædictum, me juvat credere, ipsum sti, nempe furtum relatam ad machi-
 de bestialitate id docuisse, quod verum am, hoc est, unum numero peccatum
 est; non de sodomia, quod est falsum duabus specie diversis malitijs infe-
 stum.

4. Secundum dictum c Caramu- Scio, esse bonos Authores pro
 elis. Quidam furabatur, ut mœcha- Caramuele, sed certè ubi apparuit e-
 retur: veniens ad confessionem, dixit vincens ratio, boni etiam Autho-
 furatus sum toties: toties mœchatus, res; bona earundem venia, fuerunt
 sine nota deferendi. Relege multa
 valde

valde necessaria, quæ de hac difficultate alibi d' dedi.

d *In Meth. Conf. li. 2. c. 1. §. 11. a num. 75.*

CAPVT DECIMVM.

Remedia aduersus luxuriam.

1. **H**ic id breviter attingere operæ pretium erit. Et quidem colligit decem remedia Faustus, & duodecim Peyrinus. *b* In promptu autem erant alia quinque, nescio, an cæterorum efficacissima.

a *Barth. à S. Fausto in Thef. Rel. li. 3. qu. 57.* b *Peyrinus t. 1. q. 3. c. 2.*

2. Primum remedium humilitas, & oratio: nam nostra fragilitate cognita, ad Deum est confugiendum. Secundum, sobrietas. Tertium, vestium asperitas, seu cilicia. Quartum, carnis mortificatio. Quintum, custodia sensuum. Sextum, vitatio occasionum, & præsertim fuga conversationis mulierum. Septimum, virilis resistentia. Octavum, Scripturarum sanctarum meditatio. Nonum, fervens Dei dilectio. Decimum, mortis, & æternarum pænarum viva meditatio. Undecimum, non occultas fovere in sinu tentationes, sed eas statim Patri spirituali patefacere. Duodecimum, fugere otium.

3. His ergo addatur remedium decimum tertium, subita cogitationis malæ fuga: Vt primum tentatione titillaris, statim, repente, surge, recede, fuge à loco, à cubiculo, à lecto, ubi moraris, & negotium aliquod quan-

tumvis frivolum cum magna intentione gerendum suscipe.

4. Decimum quartum, Dei summi iudicis viva præsentia. *In desiderijs vero carnis*, ait S. Benedictus, *e nobis Deum credamus semper esse præsentem, cum dicat Propheta, Domine ante te est omne desiderium meum.* Psal. 37.

c *S. Bened. in Reg. c. 7.*

5. Decimum quintum, frequens, & aliquando quotidiana Confessio apud eundem confessarium, prudentem & pium; sed adverte illud (eundem) quo remedio recidivi cujuscumque criminis si utantur, fieri vix potest, ut non facillimè curentur.

6. Decimum sextum, frequens communio, juxta illud: *Et vinum germinans virgines*; lege Suarez, d qui tantam continentiam in tanta juventute nostrorum in Collegijs degentium, frequenti sacre Eucharistiæ assumptioni, quæ apud nos de sancto more usurpatur, acceptam merito refert.

d *Suar. 4. to. de Rel. t. 10. li. 4. c. 3. in fine.*

7. Addatur ultimum naturale, sed certè satis efficax medicamentum, discessus à præsentia impuri objecti. Veneficio quidam ad puellam amandam urgeri vulgo dicebatur; præsentius amuletum non fuit, quàm discessus ab ea urbe, ubi commorabatur mulier. Quem quidem discessum ab adolescente exoraverunt difficillimo conatu consanguinei, sed eo exorato, in fæditatem, non multo post, illum rediisse læti cognovimus.

Finis Libri Septimi.

LAVS DEO, BEATISSIMAE VIRGINI, AC B. ALOYSIO.

LIBER